

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: T.T.D.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 820/45*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. dubna 2015, čj. MV-4039-5/SO-2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou ze dne 4. 5. 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2015, čj. MV-4039-5/SO-2015 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Žalobce pobýval v České republice na základě povolení k trvalému pobytu za účelem „ostatní“ od 31.5.2006. Dne 3. září 2014 zahájilo s žalobcem Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a následně dne 3. prosince 2014 vydalo rozhodnutí, kterým se žalobci ruší povolení k pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců napadeným rozhodnutím zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Žaloba

1. Žalobce tvrdí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zjevně nezákonné a postupem žalované pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců pak tato nezákonnost nebyla žádným způsobem zhojena. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Dále má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno výhradně na základě procesně nepoužitelných „*důkazů*“. Byť takovou povinnost správním orgánům zákon č. 326/1999 Sb. výslovně neukládá, byly povinny vypořádat se s přiměřeností dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce, který v rámci povolení k pobytu pobývá na území ČR již od roku 2006. Dále dle názoru žalobce zcela nezákonně přenesly důkazní břemeno v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na žalobce. Dále správní orgány neuznaly zákonné závažné a prokázané zdravotní důvody bránící žalobci v návratu do ČR jako závažné důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.

2. Jediným důkazem, ze kterého žalované správní orgány v napadených rozhodnutích vyšly, byl cestovní doklad žalobce vydaný Vietnamskou socialistickou republikou (dále jen „*VSR*“). Žalobce uvádí, že správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí popsal jednotlivá razítka v cestovních dokladech a následně uzavřel, že cestovní doklad žalobce splňuje podmínky § 108 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a považuje se tedy za veřejnou listinu. U veřejné listiny se má dle § 53 odst. 3 správního řádu za to, že není-li prokázán opak, potvrzuje pravdivost toho, co je v ní uvedeno. Dle názoru žalobce však tento právní názor vychází z nesprávné interpretace § 108 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. V tomto kontextu je tedy, dle názoru žalobce, nutno poukázat na skutečnost, že § 108 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. specifikuje, co je cestovním dokladem podle zákona č. 326/1999 Sb., a že z tohoto ustanovení nelze uzavřít, že cestovní doklad vydaný třetím státem je veřejnou listinou bez dalšího procesně použitelnou jako důkaz ve správním řízení. V tomto kontextu žalobce poukazuje na § 53 odst. 3 a 4 správního řádu a cituje v žalobě jejich doslovné znění. Oba žalované správní orgány tak, dle názoru žalobce, nesprávně uzavřely, že se v případě cestovních dokladů vydaných VSR jedná o veřejné listiny a bez dalšího dovodily, že potvrzují pravdivost toho, co je v nich uvedeno. Žalobce se domnívá, že jeho cestovní doklad VSR mohl být maximálně skutečností podpůrnou, žalovaný správní orgán ji však označil jako v podstatě jediný důkaz, na základě kterého aplikoval § 77 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb. Správní orgán tak nedostatečně zjistil stav věci, dále vydal napadené rozhodnutí na základě procesně nepoužitelného „*důkazu*“, když vycházel bez dalšího z cestovního dokladu vydaného cizím státem.

3. Žalobce žalované resp. správnímu orgánu I. stupně vytýká, že s žalobcem nebyl proveden protokol o vyjádření účastníka řízení, popřípadě jeho výslech dle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, čímž došlo k porušení ust. § 3 správního řádu.

4. Žalobce dále namítá, že správní orgány nesprávně postupovaly, když odmítly doložené zdravotní důvody ve zdravotní knížce žalobce s tím, že se nejednalo o závažné onemocnění ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobci byla dne 2.5.2011 stanovena diagnóza „herniovaný disk“ a „degenerativní páteř“, přičemž toto onemocnění bylo dle žalobce tak závažné, že mu jeho léčba znemožňovalo návrat do ČR. Dle názoru žalobce lze toto onemocnění podřadit pod důvod pobytu mimo území dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce citoval ust. § 2 a 3 vyhlášky č. 274/2004 Sb., které obsahují seznam nemocí, které by mohly ohrozit veřejné zdraví či závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek. Žalobce namítá, že žalovaný dovodil v kontextu shora uvedené vyhlášky souvztažnost s ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, kdy onemocnění z vyhlášky č. 247/2004 Sb., nesprávně podřadil pod pojem závažné onemocnění ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce s takovým podřazením nesouhlasí, když má za to, že nebylo úmyslem zákonodárce, aby se pojem *závažné onemocnění ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců*, rovnal onemocněním dle vyhlášky č. 274/2004 Sb. Žalovaný postupem uvedeným shora postupoval v rozporu se zásadou legality vyjádřenou v ust. § 2 odst. 1 a 2 správního řádu. Žalobce je dále toho názoru, že správní orgán si nemohl učinit kvalifikovaný závěr ohledně závažnosti žalobcova onemocnění a měl si vzhledem k nedostatku odborných znalostí týkající se této problematiky nechat v rámci správního řízení vypracovat znalecký posudek v souladu s ust. § 56 správního řádu.

5. Žalobce dále uvádí, že žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí zcela rezignoval na reálné a objektivní zkoumání dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a to především v kontextu, kdy žalobci bylo vydáno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny v roce 2006 a na území České republiky rovněž pobývá žalobcova manželka a jeho nezletilý syn navštěvující základní školu. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. V této souvislosti odkazuje žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.01.2012 sp. zn. 7 As 142/2011, ve kterém Nejvyšší správní soud v odůvodnění výroku dovodil: „*Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Jakkoli není pojem rodinného života Úmluvou definován, je vykládán poměrně extenzivně, vždy s důrazem na fungující (reálný) rodinný život [srov. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen jako „ESD“) ze dne 28. 5. 1985 ve věci Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království (stížnost i č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81) a ze dne 13. 6. 1979 ve věci Marckx proti Belgii (stížnost č. 6833/74).“* Správní orgán však zásah do soukromého a rodinného života žalobce odmítl relevantně a objektivně zkoumat a to i přesto, že žalobce již výše uvedenou argumentaci předestřel ve svém vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí. Opakovaně žalobce zdůrazňuje, že i pokud zák. č. 326/1999 Sb.

výslovně takovou povinnost správnímu orgán neukládá, je správní orgán povinen s odkazem na čl. 8 Úmluvy tento dopad zkoumat, i s ohledem na extenzivní výklad ESD týkající se tohoto článku Úmluvy. Žalobce namítá, že žalovaný správní orgán v odůvodnění výroku napadeného rozhodnutí pouze stručně odkázal na neaktuální nález Ústavního soudu ČR sp.zn. III. ÚS 260/04 ze dne 9. 6. 2004, kdy žalobce poukázal na poměrně recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.01.2012 sp.zn. 7 As 142/2011 a správní orgán se s tímto argumentačně relevantně nevypořádal. Správní orgán dále pochybil, když si právě za účelem zkoumání dopadu napadeného rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nepředvolal žalobce k výslechu nebo vyjádření účastníka řízení, a to v kontextu délky pobytu žalobce na území ČR k dnešnímu dni. Přestože k tomu byl dle názoru žalobce žalovaný povinen, nevypořádal se s dopadem napadeného rozhodnutí (tj. zrušení povolení k trvalému pobytu po 10 ti letech od jeho udělení žalobci) do soukromého a rodinného života žalobce a neposoudil přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k vazbám žalobce na území ČR. Těž zcela rezignoval na to zkoumat tyto skutečnosti důkazně.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Jelikož žalobce v žalobních bodech uplatnil stejné námitky jako v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, odkazuje žalovaná pro stručnost na část III. napadeného rozhodnutí ze dne 24. 4. 2015, kde se jako odvolací správní orgán k uvedeným námitkám dostatečně podrobně vyjádřila a v tomto vyjádření neshledává potřebu změny. Námitka žalobce, že nebyl vyslechnut ve správním řízení je nepravdivá, neboť protokolem ze dne 1.10.2014, č.j. OAM-2226-10/ZR-2014 se prokazuje, že vyslechnut byl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně a včas napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Podle § 77 odst. 1 písm. c) *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.*

K existenci závažných důvodů, které by vedly k uplatnění výjimky při aplikaci § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobce namítal, že správní orgány nezákonně přenesly důkazní břemeno v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na žalobce, když na základě provedeného dokazování neposoudily zdravotní obtíže žalobce jako závažné důvody dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V souladu s ust. § 3 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a vyhledávat důkazy svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení. Takto zakotvená zásada materiální pravdy vede správní orgány k tomu, aby rozhodné skutečnosti zjišťovaly samy z úřední povinnosti. Pokud by správní orgán v řízení zjistil indicie, ukazující na existenci závažných důvodů, které by byly kontraindikací pro zrušení trvalého pobytu, musí se s nimi vypořádat, tj. vést k těmto otázkám v potřebném rozsahu dokazování a na základě něj uzavřít, zda takové důvody existují či nikoliv. Pro účely dodržení zásady materiální pravdy správní orgán vyslechl žalobce za účelem zjištění jeho nepřítomnosti na území EU a provedl listinný důkaz obsahující informace o jeho nemoci – zdravotní knížku, ze které je patrné, že za dobu svého pobytu ve VSR navštívil lékaře celkem čtyřikrát (během pobytu v délce přibližně tři a půl roku) a nebyl ani jednou hospitalizován. V daném případě je zřejmé, že bylo zcela v zájmu žalobce, aby tvrdil závažné důvody, které mu bránily v pobytu na území ČR a že prostor správního orgánu pro obstarání důkazů prokazujících tyto závažné důvody nad rámec důkazů předložených žalobcem byl značně omezený.

K námitce žalobce stran nesprávného posouzení závažnosti jeho onemocnění a podřazení seznamu onemocnění dle vyhlášky č. 274/2004 Sb. pod ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uvádí soud následující. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, že správní orgán při svém rozhodování vycházel z premisy, že pro účely zákona o pobytu cizinců lze za závažné onemocnění považovat především nemoci, které by mohly ohrozit veřejné zdraví a nemoci a postižení, které by mohly závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek, stanovené ve vyhlášce č. 274/2004 Sb. vydané k provedení ust. § 182a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán však pro účely ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců považuje za závažné onemocnění nejen takové poškození zdraví uvedené v citované vyhlášce (jak poukazuje žalobce), ale i další onemocnění nebo úrazy, které cizinci nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců objektivně brání v návratu na území z důvodů hospitalizace a následného léčebného režimu. Z předložené zdravotní knížky vyplývá, že dne 2.5.2011 byla žalobci stanovena diagnóza „herniovaný disk a bederní páteře“ a byla mu předepsána léčba injekcí a dalších léků ve formě tablet. Další záznamy o návštěvě lékaře jsou ze dne 14.12.2012, 17.6.2013 a 16.4.2014. Z uvedeného je patrné, že k návštěvám lékaře během 3,5 let, kdy byl žalobce mimo území ČR, docházelo ve značných časových odstupech. Vzhledem k závažnosti uvedeného onemocnění a především vzhledem k četnosti návštěv u lékaře, správní orgán správně vyhodnotil, že tyto zdravotní obtíže nelze podřadit pod pojem závažné důvody dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Tyto své úvahy správní orgán v rozhodnutí vysvětlil a dostatečně odůvodnil. Soud nepopírá, že zde po nějakou dobu mohly být závažné překážky bránící v okamžitém návratu do ČR, tyto však rozhodně netrvaly po celou dobu pobytu žalobce mimo území EU, alespoň ne v takové intenzitě, aby se nemohl žalobce do ČR vrátit dříve. Především z četnosti návštěv žalobce u lékaře se dá dovodit, že onemocnění žalobce nebylo tak závažné, jak vyžaduje § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalobce dokonce při výsledku v rámci správního řízení sám

uvedl, že nebyl se svými zdravotními obtížemi ani hospitalizován v lékařském zařízení a že se léčil pouze ambulantně. Žalobce byl dne 13. 11. 2014 seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a měl tedy příležitost doplnit svá tvrzení a mohl tedy bezpochyby tvrdit v jeho prospěch skutečnosti, které doposud nebyly v řízení zmíněny (žalobce doložil pouze potvrzení o studiu jeho syna, které však není pro danou relevantní). Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu je správní orgán oprávněn hodnotit podklady a důkazy podle své úvahy a přitom má povinnost pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení. Správní orgány zjistily stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a na základě zjištěných skutečností v rámci správního uvážení konstatovaly, že v případě žalobce jsou dány důvody pro postup dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nepovažuje soud za nutné vypracování znaleckého posudku, jelikož skutečnosti, tak jak je zjistil správní orgán I. stupně, jsou dostatečně zjištělné a podložené podklady ve správním spisu. Správní orgán zjistil dostatečně skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Skutkové okolnosti případu pak správně vyhodnotil, jako nespadající pod pojem závažné důvody dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Žalobce má za to, že cestovní doklad vydaný třetím státem není veřejnou listinou procesně použitelnou jako důkaz ve správním řízení. Informace z cestovního pasu měly být dle názoru žalobce použity nanejvýš jako informace podpůrné. K tomu soud uvádí, že ani žalovaná ani správní orgán I. stupně neoznačily cestovní doklad žalobce za veřejnou listinu (rozhodnutí neobsahují pasáž citovanou v žalobě). V případě, že by správní orgán skutečně označil cestovní doklad za veřejnou listinu, uvádí soud, že podle § 53 odst. 3 správního řádu listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávních celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno. Cestovní doklady cizinců upravuje, tak jak žalobce správně v žalobě uvedl, ustanovení § 108 a násl. zákona o pobytu cizinců, přičemž za splnění určitých podmínek (ust. § 108 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců) jsou cestovní doklady cizinců uznány za veřejné listiny. Podle § 108 odst. 2 zákona o pobytu za cestovní doklad podle odstavce 1 písm. b) lze pro účely tohoto zákona uznat veřejnou listinu vydanou cizím státem za účelem cestování do zahraničí, pokud z hlediska jejího provedení a jazyka, v němž jsou uvedeny údaje, odpovídá mezinárodním zvyklostem, její územní platnost zahrnuje území a lze z ní zjistit: a) údaje o státním občanství cizince, b) údaje o jeho totožnosti, c) fotografii držitele, d) údaj o době platnosti. V daném případě však žalobce záznamy v cestovním dokladu nijak nezpochybnil a správní orgán cestovní doklad ani za veřejnou listinu neoznačil a tak ztrácí na významu hodnocení, zda je cestovní doklad žalobce veřejnou listinou či nikoli, neboť i v případě listiny neveřejné se jedná o důkaz, z něhož lze vycházet při zjišťování skutkového stavu. Pro úplnost soud dodává, že tzv. Schengenský hraniční kodex v čl. 10 odst. 1 ukládá členským státům povinnost při vstupu a výstupu státního příslušníka třetí země opatřovat jeho cestovní doklad razítkem. Zároveň Schengenský hraniční kodex zavádí v čl. 11 domněnku správnosti záznamů v cestovním dokladu, kterou je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země předloží věrohodné důkazy a své přítomnosti. Bylo tak na žalobci, aby v případě, že nesouhlasí se záznamy uvedenými v cestovním dokladu, tyto skutečnosti vyvrátil a svá tvrzení doložil. Žalobce však záznamy uvedené v cestovním dokladu po celou dobu správního řízení nijak

nerozporoval, naopak skutečnosti z něj vyplývající potvrdil při výslechu dne 1.10.2014. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány nepochybily, když při svém rozhodování vycházely ze záznamů uvedených v cestovním dokladu žalobce.

Žalobce dále v žalobě namítal, že správní orgány vycházely při svém rozhodování prakticky pouze z jediného důkazu – cestovního dokladu, čímž bylo porušeno ust. § 3 správního řádu. Soud k tomuto uvádí, že ze správního spisu je zřejmé, že správní orgány kromě výše uvedeného rovněž vycházely z dalších zjištěných skutečností, a to především z výslechu žalobce ze dne 1.10.2014 a z předložených lékařských zpráv – zdravotních knížek. Z těchto důvodů považuje soud námitku žalobce za nedůvodnou.

Žalobce namítal, že se správní orgány dostatečně nezabývaly posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce sám v žalobě uvádí, že zákon o pobytu cizinců takovou povinnost správním orgánům výslovně neukládá. Soud k tomu uvádí, že v případě rozhodování o zrušení platnosti trvalého pobytu podle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tento zákon nepředpokládá, že by měla být posuzována přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Zákonodárce povinnost posuzovat tuto rovinu věci do ust. § 77 odst. 1 citovaného zákona nezakotvil. Oproti tomu ve vztahu k rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ji zákonodárce zaktovil a v případě rušení povolení trvalého pobytu dle tohoto ustanovení je posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života vyžadováno. Z této úpravy tak lze vyvodit úmysl zákonodárce, že v případě rušení povolení k trvalému pobytu dle odstavce prvního § 77 zákona o pobytu cizinců, se již splnění podmínky přiměřenosti automaticky předpokládá. Z uvedeného plyne, že správní orgány nepochybily, jestliže v přezkoumávaném případě neposuzovaly přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti soud rovněž neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s žalobcovým odkazem na judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2012 č.j. 7 As 142/2011-62, když žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze odkázala na neaktuální nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 9.6.2004 sp. zn. III. ÚS 260/04. Soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí není ani zmínka o citovaném nálezu Ústavního soudu ČR, který zmiňuje v žalobě žalobce. Ve vztahu k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2012 č.j. 7 As 142/2011-62 žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že toto rozhodnutí není pro předmětný případ příslušné, když dopadá na zcela jiný skutkový případ – opožděná žádost cizinky o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kde je zakotvena možnost liberace důvody na vůli cizince nezávislými a v souvislosti s tím i posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Soud souhlasí s názorem žalované, že případ žalobce je odlišný, a to nejen v kvalitě pobytového titulu, ale zejména v tom, že v posuzovaném případě nemůže dojít k rozdělení rodiny a narušení jednoty rodiny a tím k zasažení do práva na soukromý a rodinný život, jak je uvedeno v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

K námitce žalobce týkající se neprovedení výslechu žalobce (účastníka řízení) dle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že z podkladů obsažených ve správním spisu, konkrétně z protokolu o výslechu účastníka řízení ve věci o zrušení povolení k trvalému pobytu ze dne 1.10.2014 č.j. OAM-2226-10/ZR-2014, je patrné, že výslech žalobce byl

v průběhu správního řízení proveden. Žalovaný tak v tomto smyslu zjevně nepochybil a soud námitku žalobce týkající se absence výsledku účastníka řízení považuje za nadbytečnou a nesmyslnou.

K námitce žalobce stran nesprávného posouzení závažnosti jeho onemocnění a podřazení seznamu onemocnění dle vyhlášky č. 274/2004 Sb. pod ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uvádí soud následující. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, že správní orgán při svém rozhodování vycházel z premisy, že pro účely zákona o pobytu cizinců lze za závažné onemocnění považovat především nemoci, které by mohly ohrozit veřejné zdraví a nemoci a postižení, které by mohly závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek, stanovené ve vyhlášce č. 274/2004 Sb. vydané k provedení ust. § 182a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán však pro účely ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců považuje za závažné onemocnění nejen takové poškození zdraví uvedené v citované vyhlášce (jak poukazuje žalobce), ale i další onemocnění nebo úrazy, které cizinci nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců objektivně brání v návratu na území z důvodů hospitalizace a následného léčebného režimu. Z předložené zdravotní knížky vyplývá, že dne 2.5.2011 byla žalobci stanovena diagnóza „herniovaný disk a bederní páteře“ a byla mu předepsána léčba injekcí a dalších léků ve formě tablet. Další záznamy o návštěvě lékaře jsou ze dne 14.12.2012, 17.6.2013 a 16.4.2014. Z uvedeného je patrné, že k návštěvám lékaře během 3,5 let, kdy byl žalobce mimo území ČR, docházelo ve značných časových odstupech. Vzhledem k závažnosti uvedeného onemocnění a především vzhledem k četnosti návštěv u lékaře, správní orgán správně vyhodnotil, že tyto zdravotní obtíže nelze podřadit pod pojem závažné důvody dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Soud nepopírá, že zde po nějakou dobu mohly být závažné překážky bránící v okamžitém návratu do ČR, tyto však rozhodně netrvaly po celou dobu pobytu žalobce mimo území EU, alespoň ne v takové intenzitě, aby se nemohl žalobce do ČR vrátit dříve. Především z četnosti návštěv žalobce u lékaře se dá dovodit, že onemocnění žalobce nebylo tak závažné, jak vyžaduje § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalobce dokonce při výsledku v rámci správního řízení sám uvedl, že nebyl se svými zdravotními obtížemi ani hospitalizován v lékařském zařízení a že se léčil pouze ambulantně. Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu je správní orgán oprávněn hodnotit podklady a důkazy podle své úvahy a přitom má povinnost pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení. Správní orgány zjistily stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a na základě zjištěných skutečností v rámci správního uvážení konstatovaly, že v případě žalobce jsou dány důvody pro postup dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nepovažuje soud za nutné vypracování znaleckého posudku, jelikož skutečnosti, tak jak je zjistil správní orgán I. stupně, jsou dostatečně zjištěny a podloženy podklady ve správním spisu.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud shrnuje, že nedošlo k porušení § 2 správního řádu, neboť žalovaná postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Nebyl porušen ani § 3 správního řádu, neboť správní orgán si opatřil dostatečné množství podkladů a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jelikož soud ve světle shora uvedeného neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

V. Náklady řízení

Účastníci řízení s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání souhlasili, žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., žalovaný správní orgán ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovanému správnímu orgánu však žádné zvláštní náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. února 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková